

PUSTITE ŽIVOTINJE DA ŽIVE U PRIRODI

Čim počne proleće, završava se zimski san za mnoge male životinje i tada odjednom ugledamo još pomalo pospane, gladne životinje koje puze, hodaju i trče u potrazi za hranom...

Mnoga deca koja konačno ponovo smeju da se igraju na suncu susreću te životinje. Prva reakcija dece je blagi strah, ali čim vide da životinja ne može/ne želi da pobegne ili ne želi/ne može da se brani, većina dece postane hrabrija i počinju štapom da diraju životinju. Taj susret se po životinju često završi smrtonosno, često je to početak mučnog zatočeništva koje takode najčešće ima smrtonosan ishod. Redak je slučaj da se životinje ostavljaju na miru, da bi nastavile svoj život, koji i onako predstavlja tešku borbu za preživljavanje.

Zato nikada ne treba i ne sme se hvatati „divlja“ životinja, ma koliko izgledala bezazlena (žabe, kornjače itd.), interesantna (mlade ptice, ježevi itd.) ili lepa (lane, leptiri itd.).

Sve životinje imaju svoj poseban život i hranu, za šta im mi ne možemo pružiti zamenu. Sve one imaju svoju porodicu koju vole isto onako, kao što i mi volimo svoje najbliže. Majke kojima uzmu njihovu decu, jednako su očajne poput ljudskih majki. Zamislite život u malom kavezu u kojem životinje jedva mogu da se okrenu, a kamoli da ispruže krila ili naprave nekoliko koraka. Zamislite tu strašnu usamljenost, dosadu i tugu, koju životinje doživljavaju zbog nas. Nemamo prava da jednoj životinji oduzmemo svu sreću, samo zato što nam je ona zabavna i interesantna neko vreme. Ta

duševno i fizički napačena bića najčešće završavaju na smetlištu, na ulici, ili pre toga umiru u svojim malim kavezima.

Nemojte nikada jednu životinju ceo njen život zatvoriti u kavez, a pogotovo ne da bude sama. Zakonom je najstrože zabranjeno držati divlje životinje – i onda kad su male i slatke. Životinje nisu dečija igračka.

Divlje životinje smemo uzeti samo onda kada su povredene ili bolesne. ALI samo toliko dugo, dok životinja ne ozdravi. Onda je moramo pustiti na slobodu.

Mislite na životinje, razmišljajte o njihovom slobodnom, ali teškom životu, o njihovim drugovima koje oni vole i bez kojih su tužne. Jedna životinja zna biti tužna isto kao i mi. Ali ona ume da bude i srećna – ako je pustimo da živi kako je navikla.

Omiljene dečije igračke

Kornjače ne pokazuju posebnu sklonost prema ljudima. One su spore i „dosadne“, jedu posebnu vrstu biljaka i male insekte i puževe – na taj način one ostaju zdrave. Mi ne možemo da im pružimo zamenu za to. Iako su spore, njima treba mnogo kretanja i život na slobodi. Kornjače su individualisti, ali to ne znači da ih smemo držati u malim kavezima. Vodene kornjače su mnogo zahtevnije za držanje. Njihova hrana živi u vodi i one skoro ceo dan provedu plivajući. Mali akvarijum bez suvog mesta u preko 98% slučajeva

za njih znači sigurnu smrt. Nijedna ne može da živi dugo, ako ih stavimo u velike staklene tegle i hranimo nakvašenim hlebom i kukuruzom. One polako umiru od gladi i UDAVE SE! Iako one inače žive u vodi, jedan deo vremena moraju da provedu na kopnu.

Dakle: ne dirajte kornjače. One u našim rukama nisu srećne.

Isto to važi i za druge divlje životinje koje ljudi, na žalost, često hvataju. Bilo da se radi o žabama, zmijama, puževima itd. – svim tim životinjama mesto je u prirodi, a ne kod čoveka.

Ježevi – su slatki i nekako tajanstveni, jer retko imamo priliku da vidimo njihovo lepo lice sa okruglim okicama. To su veoma korisne životinje,

jer jedu mnoge štetočine. Ali, na žalost, one polako izumiru, jer velike količine pesticida, automobila i drugi neprijatelji ugrožavaju njihov opstanak. Ježeve ni u kom slučaju ne treba držati u zatočeništvu, jer je njima potreban velik životni prostor, pošto oni u potrazi za hranom prelaze velike razdaljine.

Veoma je tužno kada se u zatočeništvu drže mlade životinje koje ne mogu da pobjegnu na SIGURNO. Majke svoju mladunčad ostave na nekom „sigurnom“ mestu i odlaze u potragu za hranom. Već njihovi prirodni neprijatelji predstavljaju najveći rizik, mnoge mlade životinje bivaju pojedene, samo mali deo preživi i uspe da poraste. Ali ako se onda još umeša i čovek i ponese svojoj kući mlade srne i lisice, izvadi sove iz njihovog gnezda, drži male zečeve kod kuće u nekoj kutiji, onda je to mučenje životinja i umiranje koje nema granice.

Zato važi sledeće čvrsto pravilo:

– Nemojte nikada dodirivati divlju životinju. Mlade životinje najčešće nisu napuštene, nego samo čekaju da im se vrati majka. Nikada ne smete dodirivati ili maziti divlje životinje, jer ako oseti miris ljudi, njihova majka se više neće brinuti o njima i životinje će umreti od gladi. Nemojte ih nositi kući i zatvarati u štale, kaveze, posude, dok ne umru sporom i bolnom smrću.

Izuzetak:

- Kada je životinja povređena i nije u stanju da samostalno živi. Takve životinje treba odneti do najbližeg veterinara ili društva za zaštitu životinja. Ako se radi o nekoj ozbiljnoj povredi, biće potrebno da se životinja uspava. Divlje životinje koje žive u zatočeništvu izložene su tolikom stresu i strahu, da je lečenje često nemoguće i one umiru usled paničnog straha.

**Divljim životinjama je mesto u prirodi
- one imaju pravo da žive na slobodi!**

**Divlje životinje nam ne pripadaju
- nemamo prava da ih držimo u
zatočeništvu!**

**DRUŠTVO ZA ZAŠTITU
ŽIVOTINJA I PRIRODE
M. BRUKNER
TIERSCHUTZVEREIN**

**SOLUNSKIH DOBROVOLJACA 96
21239 ĐURĐEVO**